

## Arrest

nr. 97 868 van 26 februari 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 augustus 2011 het Rijk binnen en diende op 18 augustus 2011 een asielaanvraag in. Op 31 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

## **A. Feitenrelaas**

*U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Bayangi origine. U werd geboren op 1 november 1979 te Eyang-Manyu. Op 8 september 2001 ging u naar de allereerste les aan de universiteit van Yaoundé 2. U stelde vast dat de professor uitsluitend les gaf in het Frans hoewel de universiteit officieel tweetalig is. Naar aanleiding hiervan organiseerde u een vreedzame mars naar het kantoor van de rector van de universiteit. De gendarmes pakten u op als leider van het protest. U werd twee weken vastgehouden en vrijgelaten nadat u een papier had getekend waarin u beloofde om niet meer te betogen. In 2005-2006 richtte u de Upperbanyang Student Association (UBSA) op. Deze organisatie had tot doel mensen van uw etnische groep binnen de universiteit samen te brengen en de cultuur van uw etnische groep te promoten. Van 2006 tot 2009 werkte u voor de organisatie Glocin. Uw taak bestond erin, net zoals andere lesgevers van de groep, om lesmateriaal te verzamelen en naar het Engels te vertalen voor studenten van de rechtsfaculteit van de universiteit. Ook gaf u bijles aan Engelstalige rechtenstudenten. In 2009 deed u een aanvraag om een studieprogramma te volgen om een Diplôme D'études Approfondies (DEA) te halen. U werd bij de decaan geroepen. In zijn kantoor waren ook vijf professoren van de rechtsfaculteit aanwezig. Er werd door de decaan gezegd dat u aan het DEA-programma kon deel nemen als u toetrad tot "l'équipe qui gagne", een geheime groep van homoseksuelen. Dit betekende dat u seks moest hebben met de decaan en de proffen. U vroeg een week bedenktijd. Na een maand had u nog steeds niets laten weten aan de decaan. Als reactie op uw stilzwijgen werd u door de leiders van de universiteit beschuldigd van het verspreiden van subversief materiaal, het organiseren van stakingen en dat u, als aanhanger van de Southern Cameroons National Council (SCNC), Engelstalige studenten aan de universiteit zou opruien. Op 1 februari 2011 vielen de campusbewakers binnen in uw huis op de campus. U en uw vriendin werden mishandeld en uw inboedel werd kort en klein geslagen. U werd overgedragen aan de gendarmes van Soa en daar vastgehouden in de gendarmerie. U werd een tweetal maanden vastgehouden. Tot drie, vier keren per week kwamen de decaan en de proffen naar de gendarmerie. U werd dan uit uw cel gehaald en seksueel gemolesteerd door hen. Ze zeiden dat alles in orde zou komen als u aan hen zou toegeven. U weigerde. Uw studenten, aan wie u bijles gaf, merkten dat u niet meer kwam opdagen. Eén van uw studentes, H. M. N., schakelde haar vader, J. M. N., in die werkzaam is als parlementariër. Hij wist u vrij te krijgen maar liet ook verstaan dat hij in de toekomst niets meer voor u zou kunnen doen. U werd door uw oom naar een ziekenhuis gebracht waar u een maand verzorging kreeg. U besloot Yaoundé te verlaten en trok naar Buea. Op 10 juni 2011 werd u opgepakt door de politie van Buea. U werd opnieuw beschuldigd van het verspreiden van subversief materiaal, het opzetten van stakingen in Yaoundé en ontsnapt te zijn uit de gevangenis in Yaoundé. Via uw familie nam u contact met een advocaat die liet weten dat hij niets kon doen omdat u vastzat op bevel van mensen van Yaoundé. U besloot, in overleg met uw raadsman, te ontsnappen. Op een avond veinsde u een zwaar ziektebeeld en werd u overgebracht naar het ziekenhuis. U bleef daar drie of vier dagen. Rond 10 augustus 2011 werd u door een nachtwaker uit het ziekenhuis geleid waar uw oom, uw advocaat en een politiecommissaris op u wachtten. U werd naar het dorp Ekumbe gebracht waar u verbleef bij de moeder van de politiecommissaris. Op 16 augustus 2011 werd u naar Douala gebracht en voorgesteld aan D.. Met hem reisde u naar België. U verklaart op 16 augustus 2011 in België te zijn aangekomen waar u op 18 augustus 2011 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende stukken voor: uw geboorteakte; drie diploma's van uw rechtenstudies aan de universiteit; uw lidkaart van UBSA; een registratiebewijs van Glocin als organisatie; een attest van Glocin dat u werkzaam was voor hen sinds 2008; uw lerarenbadge; een lijst van studenten waaraan u les gaf gedurende het academiejaar 2010-2011; 2 boekjes; een begrafenisbrief van één van uw overleden collega's; een brief van uw moeder in verband met uw problemen; een brief van de Human Rights Defence Club inzake uw problemen; een schrijven van uw advocaat inzake uw problemen; zeven foto's van u als leraar en medewerker van Glocin; een medisch verslag over uw ziekenhuisopname na uw eerste detentie en een CD-rom van het ziekenhuis van Turnhout in verband met de verwondingen aan uw been.*

## **B. Motivering**

*Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.*

**Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die u gekend zou hebben aan de universiteit van Yaoundé 2 in Soa.**

*Zo verklaarde u spontaan dat uw problemen begonnen in 2009. Volgens uw verklaringen wenste u verder te studeren om een Diplôme D'études Approfondies (DEA) te halen aan de universiteit en was dit enkel mogelijk als u deel ging uitmaken van 'l'équipe qui gagne', een geheim netwerk van homoseksuelen waar ook de decaan van de universiteit en vijf proffen van de rechtsfaculteit deel van uitmaakten (CGVS gehoorverslag p. 7). U verklaarde verder dat u een week bedenktijd vroeg en dat u opgepakt werd door campusbewakers nadat u een maand niets van u had laten horen (CGVS gehoorverslag p. 8). Gevraagd naar de exacte datum wanneer u dit voorstel werd gedaan geeft u aan dat dit ergens rond **25 januari 2011***

was. Gevraagd wanneer u opgepakt werd stelt u dat dit op **1 februari 2011** was CGVS gehoorverslag p.9). Er dient vastgesteld te worden dat u, in uw spontane verklaringen, het begin van uw problemen in 2009 situeert en verder in het gehoor opnieuw gevraagd naar het begin van u problemen stelt dat dit in 2011 was. Ook over de tijd tussen het voorstel van de decaan en de professoren en uw arrestatie door de campuspolitie legde u geen eenduidige verklaringen af. Zo verklaarde u enerzijds dat u, na het voorstel, een maand lang niets liet weten en dat u toen gearresteerd werd (CGVS gehoorverslag p. 7). Anderzijds verklaarde u dat u het voorstel kreeg rond 25 januari 2011 en een week later werd opgepakt op 1 februari 2011 (CGVS gehoorverslag p.9). Het feit dat u dergelijke feiten, die de kern van uw asielrelaas uitmaken, niet correct in de tijd kan plaatsen doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog verder ondergraven door het feit dat u het moment van de ontmoeting met de decaan en de professoren niet duidelijk kan omschrijven. Gevraagd naar de exacte datum van de ontmoeting komt u niet verder dan te stellen dat dit ergens rond 25 januari 2011 was. Gevraagd naar welke dag van de week het was kan u enkel zeggen dat het in de namiddag plaatsvond (CGVS gehoorverslag p. 9). Op de vraag wie er allemaal aanwezig was gaf u aan dat er vijf, zes of zeven personen aanwezig waren (CGVS gehoorverslag p. 9). Gezien de sterk homofobe context in de Kameroense samenleving en het stigma dat er rust op homoseksualiteit, wat bovendien gerechtelijk vervolgd wordt kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat de dag waarop u bij de decaan wordt geroepen en door hem en een aantal professoren wordt gevraagd om deel uit te maken van een geheim homoseksueel netwerk in uw geheugen gegrift staat (zie stuk 1 SRB 'Kameroen. De huidige situatie van homoseksuelen in de blauwe map landeninformatie). Het feit dat u uw eerste arrestatie, een week na het voorstel, wel probleemloos kan situeren op 1 februari 2011 ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

Met betrekking tot uw eerste vrijlating in april 2011 geeft u aan dat de vader van één van uw studenten tussenkwam om dit te bewerkstelligen. Gevraagd naar de naam van de studente gaf u aan dat ze H. M. N. heet (CGVS gehoorverslag p. 10). Op de vraag of zij een regelmatige studente was antwoordde u bevestigend (CGVS gehoorverslag p. 10). U legde echter een lijst voor van de regelmatige studenten waaraan u les gaf in 2010 en 2011 waar haar naam niet op figureert. Bijgevolg dient er getwijfeld te worden aan uw verklaringen omtrent uw eerste detentie en bijhorende vrijlating dankzij de vader van één van uw studenten.

**Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u weinig geloofwaardige verklaringen aflegde over de problemen die aan de grondslag liggen van uw vlucht.**

U verklaart dat de rector en de decaan van de universiteit van Yaoundé 2 en 5 professoren van de rechtsfaculteit van de universiteit van Yaoundé 2 allen homoseksueel zijn en behoren tot een geheim netwerk van homoseksuelen dat vertakkingen heeft over heel Kameroen (CGVS gehoorverslag p. 12, 13). U verklaart ook dat ze van studenten eisen dat ze moeten toetreden tot deze groep en seks met hen moeten hebben als ze verder willen studeren. Indien ze dit weigeren zouden ze in onduidelijke omstandigheden om het leven komen (CGVS gehoorverslag p. 6,7). Er dient erop gewezen te worden dat dergelijke beweringen niet plausibel en geloofwaardig overkomen en zeker niet in Kameroen gezien de houding jegens homoseksualiteit daar (zie stuk 1 SRB 'Kameroen. De huidige situatie van homoseksuelen in de blauwe map landeninformatie). De ongeloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsfeiten wordt nog verder aangedikt door een schrijven van Oliver Lafen, president van Glocin die stelt dat er niet enkel een 'cult secret society' van homoseksuele professoren actief is binnen de universiteit van Yaoundé 2 maar ook groepen die aan magische sodomisatie doen en bloedzuigers (zie stuk 3, Antwoorddocument Cedoca in de blauwe map landeninformatie). Zelfs indien er rekening gehouden wordt met culturele (Afrikaanse) verschillen kan er onmogelijk volgehouden worden dat in Kameroen personen vervolgd worden door geheime genootschappen van homoseksuelen of bloedzuigers waarbij zij enkel kunnen rekenen op internationale bescherming.

Wat betreft het schrijven van O. L. dient ook nog vastgesteld te worden dat hij stelt dat een zekere 'G. B.' dezelfde problemen zou ondervonden hebben als u. Enerzijds dient er opgemerkt te worden dat O. L. er niet in slaagt van de naam van zijn penningmeester G. B. correct te schrijven (zie stuk 4, Internet artikel 'Glocin' in de blauwe map landeninformatie). Anderzijds dient de vraag gesteld te worden waarom een geheim genootschap van homoseksuele mannen ook een vrouw zou willen initiëren in hun homoseksuele praktijken (wat de facto heteroseksuele betrekkingen zou inhouden).

**Op basis van voorgaande vaststellingen kan, wegens gebrek aan geloofwaardigheid, niet gesteld worden dat u aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.**

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw geboorteakte neer. Dit document geeft enkel een indicatie van uw identiteit die niet te discussie staat. Verder legde u drie diploma's van uw rechtenstudies aan de universiteit over de academiejaren 2003/2004, 2004/2005 en 2005/2006. Deze documenten tonen

aan dat u gedurende die periode school liep aan de universiteit van Yaoundé 2 maar vormen geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten door de decaan en de professoren. Dezelfde vaststelling dient gemaakt te worden met betrekking tot uw lidkaart van UBSA. Het neergelegde registratiebewijs van Glocin toont enkel de registratie van deze organisatie aan. Het attest van Glocin stelt enkel dat u werkzaam was voor hen sinds 2008. Uw lerarenbadge van Glocin, de lijst van studenten waaraan u als repetitor les gaf gedurende het academiejaar 2010-2011, de twee boekjes door u opgesteld als lesmateriaal en de zeven foto's van u als leraar en medewerker van Glocin geven een beeld van uw engagement voor deze organisatie maar ondersteunen op geen enkele wijze de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Daarbij dient nog evenwel opgemerkt te worden dat u verklaarde sinds 2006 voor Glocin te werken terwijl u een schrijven van O. L., voorzitter van Glocin, voorlegt waarin staat dat u pas sinds 2008 voor hen zou werken (CGVS gehoorverslag p. 4). De begrafenisbrief van één van uw overleden collega's levert geen bewijs van de omstandigheden waarin deze is omgekomen. Wat betreft de brief van uw moeder in verband met uw problemen en het schrijven van uw advocaat dient opgemerkt te worden dat beide stukken een sterk gesolliciteerd karakter en als dusdanig niet als objectief bewijs voor de door u aangehaalde problemen kunnen weerhouden worden. Wat betreft de brief van de 'Human Rights Defence Club' inzake uw problemen dient vastgesteld te worden dat deze een stempel draagt die aangeeft dat de 'Human Rights Defense Club' een onderdeel is van het 'Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights' (OHCHR). Evenwel is er in openbare bronnen geen spoor terug te vinden van deze organisatie die onder het OHCHR actief zou zijn. Daarnaast vermeldt de brief als contactadres zowel [humanrightsde@yahoo.co.uk](mailto:humanrightsde@yahoo.co.uk) alsook [humanrightsc@yahoo.co.uk](mailto:humanrightsc@yahoo.co.uk). Van dergelijk document kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit objectieve bewijswaarde heeft en uw beweerdde problemen zou ondersteunen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat het onmogelijk is om de authenticiteit van Kameroense documenten na te gaan gezien de wijdverspreide vervalsingen en corruptie in Kameroen (stuk 2 SRB 'Kameroen. De authenticiteitswaarde van Kameroense documenten' in de blauwe map landeninformatie). Met betrekking tot het neergelegde medisch verslag (dd.4.6.2012 van Biyem Assi ziekenhuis) over uw ziekenhuisopname dient een zelfde vaststelling gemaakt te worden met betrekking tot de authenticiteit. De CD-rom van het ziekenhuis van Turnhout in verband met de verwondingen aan uw been levert geen bewijs over de omstandigheden waarin u deze verwondingen heeft opgelopen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in vijf opeenvolgende middelen de schendingen aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker

kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland, ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd is dit middel dan ook ongegrond.

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

### 3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn nu zoals verder blijkt, verzoekers asielrelaas realiteit mist.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken voor te leggen die hij bezit of waarover hij kan beschikken. Verzoeker legde een geboorteakte neer, maar geen originele identiteitsdocumenten met foto ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit. Bovendien staat hij evenmin zijn reisweg. Verzoeker verklaart dat zijn identiteitskaart en paspoort verloren raakten bij de plundering van zijn huis (gehoorverslag CGVS, p.5), wat echter blote beweringen zijn hetgeen temeer klemt nu hij wel drie diploma's van zijn rechtenstudies aan de universiteit neerlegt alsook een lerarenbadge, een lijst van studenten waaraan hij les gaf gedurende het academiejaar 2010-2011, boekjes met lesmateriaal, een lidkaart van UBSA, een registratiebewijs van Glocin als organisatie, een attest van Glocin ter bevestiging van zijn activiteiten voor deze organisatie sinds 2008 en zeven foto's van zichzelf als leraar en medewerker van Glocin. Daargelaten dat verzoeker

geen aannemelijke verklaring biedt voor zijn nalaten om zijn identiteit en reisweg genoegzaam aan te tonen, stelt de Raad vast dat verzoekers identiteit, nationaliteit, professionele activiteiten en engagement binnen verschillende organisaties niet wordt betwist.

3.4. De realiteit van verzoekers asielrelaas wordt niet aangetoond. De Raad acht het geenszins aannemelijk dat aan een universiteit in een homofob land als Kameroen, de rector, een decaan en meerdere professoren als bij toeval allen homoseksueel zijn en daarbij een geheim genootschap van homoseksuelen zouden oprichten met vertakkingen over het land. Bovendien is verzoekers bewering dat dit genootschap geheim is strijdig met zijn verklaringen dat deze mannen studenten zouden dwingen om zich bij hen aan te sluiten en aan hun homoseksuele activiteiten deel te nemen, zelfs hun studiemogelijkheden hiervan laten afhangen. Nog minder ziet de Raad in dat studenten die weigeren hierop in te gaan zelfs worden opgepakt door de campuswachters en door de politie en worden opgesloten en misbruikt, wat impliceert dat ook de autoriteiten deze activiteiten steunen en zelfs actief mee organiseren door onder meer toe te staan dat deze professoren de onwillige studenten in de cel verkrachten. Evenmin kan worden aangenomen dat een dergelijk genootschap geheim kan blijken nu het deel zou uitmaken van een heus netwerk dat over geheel Kameroen verspreid is, en er ook openstaat voor groepen die praktijken uitvoeren als “magische sodomisatie” en “bloedzuigen”. Dat dit bevestigd werd door O.L., de president van Glocin, kan bezwaarlijk volstaan om de waarachtigheid van deze beweringen aan te tonen, nu blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie van cedoca dat de betrouwbaarheid van deze bron te betwijfelen valt. Dat hierover geen enkele andere informatie terug te vinden is terwijl er doorgaans aan dergelijke schandalen veel ruchtbaarheid gegeven wordt in Kameroen, is weinig waarschijnlijk. De ongeloofwaardigheid van deze informatie blijkt tevens uit het feit dat er wordt beweerd dat G. dezelfde problemen ondervond als verzoeker terwijl niet kan worden ingezien waarom het homogenootschap een vrouw bij hun homoseksuele activiteiten wou betrekken. Verzoeker komt aldus niet verder dan boue, fantasierijke beweringen, die niet worden ondersteund door coherente verklaringen waaruit enige waarachtigheid kan blijken terwijl verzoeker universitaire studies zou gevolgd hebben en ook zelf les gaf aan de universiteit, opkwam voor zijn etnie en zich engageerde om hun cultuur te promoten. Verzoekers asielmotieven zijn klaarblijkelijk verzonnen.

3.5. De onwaarachtigheid van verzoekers asielmotieven worden verder ondergraven nu zijn verklaringen over de hele lijn gebrekkig zijn. Verzoeker verklaarde enerzijds dat zijn problemen begonnen in 2009 doch nadien stelde hij dat dit pas in 2011 was. Verzoeker was incoherent inzake het tijdsverloop tussen het voorstel tot toetreden tot het geheime genootschap van homoseksuelen en zijn arrestatie, nu hij enerzijds stelde dat dit een maand was doch anderzijds dat dit slechts een week duurde. Verzoeker tracht om deze door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden, doch verzoekers pogingen tot het a posteriori bijsturen van zijn verklaringen vinden geen steun in het administratief dossier (zie hoorverslag CGVS, p.7) en de vastgestelde tegenstrijdigheden laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen. Verzoeker argumenteert immers dat hij verklaarde dat hij het begin van zijn problemen situeerde in 2009 omdat hij zich toen heeft ingeschreven voor het studieprogramma om een “Diplôme D’etudes Approfondies” te behalen, dat hij meermaals oneerbare voorstellen kreeg, doch dat dit werd *“uitvergroot op 25 januari 2011”*, toen hem *“formeel werd uitgelegd wat het toetreden tot ‘l’equipe qui gagne’ precies betekende”*. Dit geldt tevens waar verzoeker ook zijn verklaringen inzake het tijdsverloop tussen het voorstel en de arrestatie aanpast en stelt *“dat hij een week bedenktijd heeft gevraagd”, “Na die week bedenktijd heeft hij niets gezegd en is hij opgepakt”* en *“Wanneer hij zegt dat hij na een maand nog niets van zich heeft laten horen, dan heeft hij het over het feit dat hij inderdaad al die tijd nog niet had toegezegd om op de voorstellen in te gaan, ook niet nadat hij was gearresteerd.”* Tenslotte biedt verzoeker evenmin een aannemelijke verklaring voor de vaststellingen dat de naam van de studente wiens vader hem zou hebben vrij gekregen niet voorkomt op de lijst met studenten waaraan hij les gaf. Verzoeker komt dienaangaande niet verder dan verwijten naar het CGVS toe dat zij onterecht de betrouwbaarheid van dit stuk in twijfel trekt en het onvoldoende onderzoekt, maar gaat niet in op de ongeloofwaardigheid van de inhoud van dit stuk. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. De stavingsstukken die verzoeker neerlegde kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Vooreerst legde verzoeker een begrafenisbrief van één van zijn overleden collega’s neer, die echter geen bewijs vormt van de omstandigheden waarin deze persoon overleden is. Inzake de door verzoeker aangebrachte brieven van zijn moeder, van de Human Rights Defence Club en van zijn advocaat, dient te worden vastgesteld dat het klaarblijkelijk complaisancestukken betreft, opgemaakt met oog op onderhavige procedure. Verzoeker argumenteert dat *“de advocaat dewelke de verklaring aflegt niet de*

*advocaat is dewelke oorspronkelijk de zaak van verzoekende partij behartigde, maar diens kantoorgenoot die het dossier heeft overgenomen*”, wat echter bezwaarlijk de waarachtigheid van de inhoud van dit stuk kan aantonen. Evenmin biedt verzoeker een aannemelijke verklaring voor de bevinding van de commissaris-generaal dat niet geobjectiveerd kan worden dat de “Human Rights Defence Club” deel zou uitmaken van het ‘Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights’, terwijl dit wordt gesteld op de stempel die de brief draagt, wat de authenticiteit en betrouwbaarheid van dit stuk hypothekeert. Tenslotte aangaande de medische informatie inzake bepaalde verwondingen die verzoeker heeft opgelopen, benadrukt de Raad dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

#### 4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt dat hij “*nergens de motieven aangeeft waarom aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd*”, gaat hij eraan voorbij dat ontegensprekelijk blijkt uit de conclusie van de bestreden beslissing dat de motieven op grond waarvan hem de vluchtelingenstatus geweigerd werd, tevens de weigering van de subsidiaire bescherming schragen.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

#### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK